GYMNAZISTA

Ročník
38

Číslo
1

Dátum
Máj 2014

Cena
0,50€

GYMNÁZIUM PIERRA DE COUBERTINA
PIEŠŤANY

Milí študenti!

Práve ste otvorili prvé i posledné číslo Gymnazistu vydané v tomto školskom roku. Maturanti sa určite potešia, keďže v ňom nájdu všetkých svojich spolužiakov z ročníka. Poskytli sme v ňom väčší priestor dvom z nich, ktorí v predchádzajúcich rokoch najviac spolupracovali na tvorbe Gymnazistu. Náš časopis v minulých rokoch vyhrával celoslovenské súťaže v tvorbe stredoškolských časopisov. Dnes je veľmi ťažké obnoviť jeho zašlú slávu. Skúste uhádnuť prečo. Gymnazista by mal reflektovať život študentov a dianie v našej škole. V súčasnosti veľmi náročná úloha, keďže dnes oboje akoby pozostávalo z individuálneho klikania do vlastného mobilu. Nesúhlasíte? Tak s tým poďme niečo urobiť! Každý, kto ešte nie je na fotke v tomto časopise, má stále šancu prispieť svojou iskierkou umu a tvorivosti do ďalších čísel a zviditeľniť sa nielen pre vás, ale aj pre históriu školy. A ktovie, koľkým to pomôže odhaliť svoj talent, ktorý môžu ďalej rozvíjať aj profesionálne... Príkladom vám môžu byť traja terciáni: Pavol Klein a Peter a Pavol Vaškovci, ktorí sa nezľakli výzvy a pripravili toto číslo v novom grafickom programe. Výsledok ich prvolezeckého snaženia držíte v ruke. Tiež máme radosť z ostaných textov a názorov, ktoré sa nám sem podarilo získať a uverejniť. Ale zároveň veríme, že našu školu navštevuje celá hŕba šikovných a tvorivých ľudí, ktorí pomôžu rozbehnúť nášho/vášho Gymnazistu. Ponúkame voľné miesto šéfredaktora, redaktorov, fotografa, ilustrátorov, reportérov, investigatívnych novinárov, donášačov klebiet a noviniek, oprašovateľov stariniek...

Ivana Papcunová, Miroslava K. Valová – nájdete nás v kabinete č. 220 na druhom poschodí

Gymnazista 1/2014, nezávislý časopis študentov GPdC PN

Gymnazistu pripravili: Ivana Papcunová, Miroslava Kuracinová Valová (kabinet), Viktor Vrábel (O), Silvia Varečková (Sp), Fero Bonboni (Sp), Mr. Bean (K), Matej Bartoš, Katarína Čechová, Tereza Hubináková, Pavol Klein, Katarína Kováčiková, Jakub Krepop, Ondrej Kusenda, Pavol Vaško, Peter Vaško (všetci tercia), Barbora Mária Mesárošová a Veronika Mrňová (1.C), Ján Matulík (2.B).

Inšpirácia I.

V jeden chladný večer,
Minulý rok v máji,
Pásol sa somárik
V opustenom háji.

Výraz tváre strnulý,
Vidieť, že v ňom hnev je.
Koľko listov v papuli
má, to nikto nevie.

Niekto kráča po schodoch,
Veľké srdce vlastní.
Oslík si ho nevšíma,
Trávi pokrm mastný.

Mastný ako esá,
Tieto štyri listy,
Šťastie ľudu klesá,
Vzal ho somár, istý.

Ktože nám ho vráti?
Ekonómia, beda!
Zadarmo ho dá ti?
Radšej draho predá.

(Báseň inšpirovaná surrealistickým obrazom Imra Weinera-Kráľa: V starom dome, 1932)

Mr.Bean

Braňov incident

Jedného krásneho dňa, presne 24 dní pred koncom všetkého (ktorý sa nekonal, ak neviete), po konci neúspešného učiteľského štrajku som išiel ako obyčajne do školy bicyklom za neustáleho mrholenia.

V škole ma privítali spolužiaci, ktorí boli nešťastní, že skončil štrajk. Počas prestávky po magickej druhej hodine sme sa hrali ako (veľmi) malé deti, ktoré sme (ak by niekto nevedel). Váženého pána Branislava sme zavreli do Leopoldova (alebo dáme Narniu?),

presnejšie do komína. Braňo mal veľkú predstavivosť a chcel ísť do Narnie, lebo ináč by psychicky neprežil do konca sveta (koniec sveta? Alebo výlet?). Myslel si, že v Narnii sa zachráni (alebo sa tam len tak prejde, ...). Tesne pred odchodom do Narnie si však Braňo zmyslel, že to nie je najlepší nápad, ale keďže my sme o tom neboli presvedčení, dotlačili sme ho tam. Ale kúzlo nezačalo pôsobiť. Asi ten prístroj bol už starý, po záruke. (Dnešní výrobcovia sú proste hrozní.) Braňo sa bál a chcel ísť von. My sme ho zavreli, pretože sme si mysleli, že má hysterický záchvat, a vošlo doňho desaťkrát viac energie, ako malo. Ja som chcel otvoriť, ale moji kamaráti to nechceli, lebo si mysleli, že tá skrinka začne konečne reagovať. A skrinka nezačala reagovať. Braňo použil čary (-máry) a chcel skrinku otvoriť, ale trochu sa pomýlil, takže kúzlo účinkovalo len čiastočne. (Myslíte, že Harry Potter by to urobil lepšie?!) Akurát ohol západku. My sme sa mu potom snažili otvoriť, ale nešlo to.Išli sme po pomoc za školníkom, ale ten nám neveril, lebo sme sa cestou do triedy zasmiali na tom, aké to môže mať následky.

A prišla hodina pravdy. Spolužiak povedal: „Pani profesorka, máme tu malý problém.“ A začalo sa vyšetrovanie. Prišiel pán zástupca Číž a mal zúrivý monológ. Neskôr prišiel aj pán zástupca Šmída a pomocou upgradovaných čarov Braňa odtiaľ dostal.

Pani profesorka potom povedala, aby sme povedali, kto to bol. Potom sme sa priznali – ja a moji kamaráti. Ďalej sme dostali ďalších päť minút na rozmyslenie, že čo pani profesorke povieme. Potom som to vyžvanil ja.

A takto sa skončil zaujímavý incident.

PS: Ak chceš vedieť viac, nájdeš ma v tercii.

Pavol Klein

Povedz mi, čo čítaš, ja ti poviem, kto si

Táto veta nie je typickou ľudovou múdrosťou, ktorú si hovoríme ako reakciu na niečo. Ale vo všeobecnosti naozaj platí.

Keby sme napríklad boli v stredoveku, táto veta by neplatila, pretože všetka literatúra by bola pod kontrolou cirkvi. Revolučné myšlienky boli zakázané a označované za kacírstvo. Dnešná literatúra je však ako nafukovacia bublina. Nafukuje sa všetkými smermi. Náučné knihy, detektívky, romány, filozofické, teologické knihy... Každý si vyberie, čo chce. A práve preto platí tvrdenie: „Povedz mi, čo čítaš, ja ti poviem, kto si."

Ak napríklad rád čítaš filozofickú literatúru, pravdepodobne si premýšľavý a inteligentný, ak čítaš knihu, v ktorej sa rieši problém, túto vedomosť chceš využiť. Myslím si však, že bližšie vlastnosti definovať nemôžeme, lebo každý z nás je jedinečný.

Pavol Klein

Literatúra je ako forma prejavu človeka veľmi dôležitá súčasť ľudských dejín. Musím povedať, že dokonca odráža ľudí svojej doby, hovorí nám o ich snoch, predstavách, želaniach, dokonca o ich myslení. Koľko myšlienok obsahuje?! To nik nevie, ani nik nepovie.

Táto pláň je príliš široká a táto rieka príliš hlboká, aby ju človek za svojho života celú prešiel či prebrodil. Sú v nej myšlienky všetkých, čo kedy niečo zapisovali, ba mnohé myšlienky prežívajú stáročia, napríklad, že dobro alebo spravodlivosť vždy zvíťazia, nech je situácia akokoľvek bezútešná, ako to bolo už s gréckym Herkulom či kráľom Tantalom.

Jakub Krepop

Ja nečítam pravidelne, ale podľa nálady si rozvrhnem, kedy si načnem nejakú knihu. Väčšinou si nechám nejakú odporučiť. Najprv som obľuboval encyklopédie, ale teraz si prečítam fantasy knihu alebo detektívku. Básničky si v časopisoch prečítam tiež, ale nemám rád básničky od Hviezdoslava alebo Sama Chalupku. A, samozrejme, keďže ma zaujímajú moderné technológie, počítače a smartfóny, tak si prečítam aj články o nových modeloch a programoch.

Momentálne mám rozčítanú Digitálnu pevnosť od Dana Browna. Je to zmes detektívky, historickej literatúry a rozpravy o digitálnom svete. Ako by ste posúdili mňa?

Pavol Vaško

Dobovým nástupcom knihy je počítač. Je to zlé či dobré? Keď sa na to pozriem z vedeckého a technologického hľadiska, dobré. A negatíva? Premárnený čas a zdravotné problémy. Isteže, aj na počítači sa dajú prečítať rôzne články a knihy. Problém je, že na internet môže napísať každý čokoľvek. Knihu každý nenapíše.

Som presvedčený, že čítaním knihy si zdokonaľujem svoju slovnú zásobu, precvičím pravopis, získavam nové informácie. A preto si myslím, že každý by si mal nájsť chvíľku aj na knihu.

Ondrej Kusenda

Ľudská duša sa dá prirovnať k tisíckam slov v každej knihe – každá je úplne iná a ukrýva v sebe tajomstvá ako všetci ľudia. Myslím si, že každého vystihuje to, čo číta. Drsný chlap nebude čítať romantické príbehy, a ak áno, tak je možno úplne iný človek, ako si myslíme. To, čo čítame, je to, kto sme. Niektorí ľudia čítajú všetko, čo vidia, len preto, aby zistili, kto vlastne sú.

Prečo vlastne čítame? Niekedy ľudia potrebujú zmiznúť z vlastného sveta a stať sa súčasťou iného. Čítanie je presne to, čo potrebujeme, ak chceme nachvíľu vypnúť. Najlepšie na tom je to, že si môžeme vybrať svet, ktorého chceme byť súčasťou.

Katarína Čechová

Mám rád detektívky alebo tajomné príbehy plné záhad. Občas si prečítam aj odbornú literatúru z oblasti vedy, výskumu internetových technológií alebo prírodných vied. Internet nám ponúka množstvo článkov a údajov veľmi rýchlo, zrozumiteľne a v zaujímavých grafických podobách, preto ho uprednostňujem pred knihou. Rodičia mi často vytýkajú,

že málo čítam a veľa času trávim pri počítači. Nuž, patrím do inej generácie, ktorá uprednostňuje moderné technológie, ale cestu ku knihe si azda ešte nájdem.

Matej Bartoš

Pár ľudí vraví, že čítanie kníh je len strata času. Hlúposť. Títo ľudia majú buď veľmi veľa práce, alebo zlé skúsenosti s nie dobre napísanými knihami. Čítaním knihy si väčšinou vypĺňam čas pri čakaní na autobus, pri cestovaní alebo vo voľnom čase cez týždeň, ale hlavne cez víkend.

Myslím si, že knihy nemajú skoro žiadne nevýhody. Jedine, že pri cestovaní a uskladňovaní zaberajú veľa miesta.

Kováčiková Katka

Rozprávková kniha bola niečím, čo malo pre mňa neskutočnú moc. Zvrat nastal, keď som sa učila čítať prvé písmenká a spájať ich do slov. Vtedy sa na čas stala kniha mojím postrachom. Časom som však pochopila, že kniha má svoje neskutočné čaro. Dokáže zo zlého dňa spraviť dobrý a z dobrého ešte lepší, poradiť, pomôcť, a hlavne veľa naučiť. Kníh v mojej poličke začalo pribúdať. Zrazu bolo o čom sa rozprávať, hodnotiť, odporúčať a narastal mi okruh priateľov, pre ktorých je kniha samozrejmosťou.

Dobrá kniha sa dá čítať na internete aj na čítačke, ale vôňu novej knihy to nikdy nenahradí. Preto by som príslovie Povedz mi, čo čítaš, a ja ti poviem, kto si, pozmenila na Povedz mi, odkiaľ čítaš, a ja ti poviem, kto si.

Tereza Hubináková

Klasika = nuda?

Veľká časť dnešnej mládeže si myslí, že staré knihy znamenajú nudu, neaktuálnu tému či rovno stratu času. A odporúčané čítanie? Priznajte sa, koľkí z vás tieto knihy odsúdili len pre staršie vydanie a skutočnosť, že je to „povinné“. Keď sme dostali za úlohu prečítať si Na západe nič nového či Otca Goriota, mala som od radosti ďaleko. Ale keď sme sa im venovali na hodinách, zaujali ma. Spôsob, akým sú písané, ako vloží autor do textu niečo pre každého, pútavý dej, do ktorého sa bez problémov vžijete, kúzlo, ktoré autor použil, aby mal čitateľ problém knihu zatvoriť... Knihy dokážu vytvoriť atmosféru, že nemáte odvahu ani nahlas dýchať, aby ste neprerušili napätie, dokážu vyvolať zimomriavky jedinou vetou. Hoci len slovom, ak sedí v kontexte. To je niečo, čo sa nedá naučiť, len zažiť pri čítaní. Niekedy, keď budete mať chuť a čas na čitateľskú výzvu, skúste prehrabať knižnicu vašich starých rodičov a určite vás milo prekvapí, čo tam na vás čaká. Hlavne nesúďte knihu podľa obalu a už vôbec nie podľa veku.

Silvia Varečková , Sp

Reprodukcia obrazu Adolfa Borna, Pavol Vaško

Deň kultúrnych zážitkov

V piatok 14. marca 2014 sme my, 1. C, prežili jeden z dní, ktoré sú pre gymnazistu výnimočné. Učenie v laviciach sme vymenili za nadobúdanie nových kultúrnych obzorov. Zúčastnili sme sa na exkurzii organizovanej pani profesorkou Kuracinovou Valovou a našou triednou pani profesorkou Vavrínovou. Vlakom (už to bol pre mnohých zážitok) sme sa dopravili do Trnavy, kde nám pani profesorka ukázala významné miesta, pamätníky, hradby a oboznámila nás s históriou Trnavy.

Po tejto prehliadke sme išli do Divadla Jána Palárika na predstavenie s názvom Dimitrij Samozvanec, ktoré malo veľmi aktuálnu tému, vzhľadom na situáciu v Rusku a na Ukrajine. Videli sme krutosť, klamstvá, intrigy, ale aj to, ako rýchlo dokáže človek padnúť na dno. Príbeh bol o mladom mužovi, ktorý sa vydával za cároviča a chcel sa stať cárom a zmeniť postavenie chudobných. Dej hry Dimitrij Samozvanec sa odohráva v Rusku, ale spomenuté je aj Poľsko. V Rusku vládne cár Boris Godunov, ktorého ľudia nemajú radi. Na scéne sa objavuje Dimitrij ako stratený cárovič, syn Marfin. Tvrdí o sebe, že to on je pravý cár a že nebol zabitý, ako si pôvodne všetci mysleli. S pomocou poľského, neskôr aj ruského ľudu, a hlavne špeha získa trón, stane sa cárom a ožení sa s Poľkou v snahe spojiť oba národy. Dimitrijovi sa najskôr všetci klaňajú, potom sa však zistí pravda o jeho pôvode a na konci hry je Samozvanec odstránený.

Herecké výkony v hre boli excelentné. Najviac sa nám páčil výkon špeha, ktorý perfektne dokázal meniť hlas a hrať aj krutého zvera, aj neviniatko. Celkovo každý herec bol niečím výnimočný. Na dotvorenie celkového efektu boli použité mreže (ako jediná kulisa na scéne), ozvena hlasu, herci prichádzali spoza divákov, akoby ich chceli zatiahnuť do hry... Príhovory, ktoré herci prednášali ruskému ľudu, prednášali zároveň priamo divákom, takže nútili každého zamyslieť sa nad ich slovami.

V hre boli použité aj moderné prvky, napr. mikrofón nebol len nástroj, ktorý zosilňoval hlas, ale slúžil aj ako rekvizita. Divák si mohol všimnúť aj zaujímavé kostýmy, dokonca aj tvar čižiem, ktoré tvarovo vychádzali z reálnych odevov nosených na prelome 16. a 17. storočia, ale zároveň pôsobili veľmi moderne, čím sa tiež prepojilo dianie na scéne so súčasnosťou. Na znázornenie hrobu aj vane sa používali tie isté kulisy – v tom je tiež akási hyperbola, a zároveň protiklad, ktorý sa nesie celým predstavením.

Celkovo v nás toto predstavenie zanechalo hlboké umelecké zážitky, prinútilo nás zamyslieť sa nad pojmami moc, vláda, sebectvo... Každému, kto sa nebojí rozmýšľať, toto predstavenie vrele odporúčame, herecké výkony sú presvedčivé – oplatí sa vidieť.

Po predstavení sme prešli len pár metrov od divadla, vyšliapali sme 141 schodov a užili si výhľad na Trnavu z Mestskej veže. Znova nás pani profesorka upozornila na Mestskú pamiatkovú rezerváciu, významné budovy, a najmä kostoly (nenadarmo sa Trnave hovorí Malý Rím). Na záver sme navštívili Dom hudby, nachádzajú sa tu pamätné izby Mikuláša Schneidera-Trnavského, ktoré nás prekvapili svojou výzdobou. Vypočuli sme si jeho skladbu Bože, čos´ ráčil... a dozvedeli sme sa, že je najhranejším slovenským skladateľom, pretože je zostavovateľom i autorom mnohých piesní z Jednotného katolíckeho spevníka. Pozreli sme si miesto, kde žil, videli sme jeho pracovňu, fotografie a listy so skladbami, ktoré napísal, i zamilovaný lístok pre jeho ženu Idu. Tým sme ukončili našu exkurziu a vybrali sme sa na vlak a na cestu domov s mnohými novými zážitkami, poznatkami a kultúrnym vyžitím, ktoré v nás určite zanechalo nové názory na život v minulosti...

Barbora Mária Mesárošová, Veronika Mrňová, 1. C

Úspechy študentov z GPdC PN

Dňa 5. 2. 2014 sa v Trnave uskutočnilo Krajské kolo Fyzikálnej olympiády kategórie A. Vynikajúci výsledok dosiahol žiak našej školy Jozef Bucko (3. A), ktorý v súťaži zvíťazil. Stal sa jediným úspešným riešiteľom, keď v súťaži porazil aj konkurentov zo 4. ročníka. Týmto výsledkom si zabezpečil účasť v celoštátnom kole FO v Prešove (10.-13. 4. 2014).

Dňa 11. 2. 2014 sa konalo Krajské kolo Biologickej olympiády, v ktorom naši študenti Adam Potrok (4.B) a Róbert Baloh (3.C) získali pekné prvé a štvrté miesto. Gratulujeme!

Dňa 14. 3. 2014 sa v Piešťanoch uskutočnilo Obvodné kolo Fyzikálnej olympiády kategórie F pre základné školy a osemročné gymnáziá. Náš žiak Marián Poturnay z tercie sa umiestnil na štvrtom mieste. Mariánovi k tomuto úspechu srdečne blahoželáme.

Dňa 26. 3. 2014 sa v Trnave uskutočnilo krajské kolo geografickej olympiády pre stredné školy. Do krajského kola z našej školy postúpilo 7 študentov. Najlepšie umiestnenie dosiahol Filip Stančík (II.C), ktorý vyhral krajské kolo v kategórii A. Dňa 2. 4. 2014 sa uskutočnilo opäť v Trnave krajské kolo geografickej olympiády pre základné školy a osemročné gymnázia. 2. miesto a postup do celoštátneho kola získal Jakub Jobus zo sekundy.

Dňa 1. 4. 2014 sa na Gymnáziu Ladislava Novomeského v Senici uskutočnilo krajské kolo dejepisnej olympiády. Naši študenti boli opäť úspešní: Jakub Jobus (sekunda) vyhral kategóriu E; Jakub Krepop (tercia) obsadil 2. miesto v kategórii D a Lenka Kadlecová (kvarta) bola úspešná riešiteľka v kategórii C. Blahoželáme!

4.-6. 4. 2014 sa konalo celoslovenské kolo Biologickej olympiády, v ktorom získal piate miesto náš študent Adam Potrok (4.B). Tým postúpil na Medzinárodnú bilogickú olympiádu (IBO), ktorá sa bude konať v júli tohto roku na Bali. Držíme mu palce!

Dňa 8. 4. 2014 sa v Trnave konalo Krajské kolo Matematickej olympiády: na 1.-4. mieste sa umiestnil Martin Majtán (1.A) a na 5.-6. mieste sa umiestnil jeho spolužiak Juraj Mečír.

Dňa 9. 4. 2014 sa uskutočnilo regionálne kolo vedomostnej súťaže Mladý Európan. Súťažilo 10 vyrovnaných tímov, naši študenti svojimi vedomosťami a zručnosťou získali 2. miesto. O tento úspech sa pričinili študenti III.C – Linda Blahová, Róbert Balog a Juraj Bilený. Menovaným študentom blahoželáme a ďakujeme za výbornú reprezentáciu našej školy.

Dňa 11. 4. 2014 sa konala medzinárodná matematická súťaž „NÁBOJ“. Súťažili päťčlenné tímy stredoškolákov v dvoch kategóriách. Naše družstvo juniorov v zložení: Ondrej Černek (2.C), Štefan Lúčny (sexta), Andrej Kluka (sexta), Matej Benko (2.A), Juraj Bucko (2.A) obsadili 3. miesto v Bratislave, 6. miesto na Slovensku (zo 63 družstiev) a 16. miesto medzinárodne (zo 173 družstiev).

V dňoch 10.-13. 4. 2014 na Celoslovenskom kole FO sa umiestnil Jozef Bucko (3.A) na 9. mieste ako jediný tretiak medzi štvrtákmi a je vo výbere do celosvetového kola. Gratulujeme!

V uplynulom období sa konali dve matematické súťaže. Naši žiaci sa umiestnili na popredných miestach. Okresné kolo Pytagoriády: kategória P6 – 1.miesto – Samuel Banas (príma), kategória P7 – 1.miesto – Tomáš Lukáč (sekunda), kategória P8 – 1.miesto – Marián Poturnay (tercia). Okresné kolo matematickej olympiády: kategória Z6 – 1. miesto – Samuel Banas (príma), kategória Z7 – 1.miesto – Jakub Jobus a Tomáš Lukáč (sekunda), kategória Z8 – 1. miesto – Marián Poturnay, 2. miesto – Pavol Klein (tercia), kategória A – 2.-4. miesto Alexander Turan (septima), 5.-8. miesto Jozef Bucko (3.A).

4.A

Najvydarenejšie boli triedne pašie

Zelené stužky nosia aj študenti 4. A triedy Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch. Ich triedna učiteľka Erika Horváthová, ktorá vyučuje chémiu, im mašličky pripínala v sobotu 16. novembra počas slávnosti, ktorá sa konala v historickej sále Kursalonu. Slávnostne prestreté stoly, kvety, slzy, ale aj úsmevy, tortičky s menami 29 maturantov i Gaudeamus ako vystrihnutý z notovej osnovy bez jediného zaváhania v texte. To všetko pomiešané s krásnou vôňou parfumov dievčat, ktoré sa za jediný večer zmenili na dámy. Chlapci v tmavých oblekoch s chôdzou elegánov galantne viedli svoje učiteľky, maminy aj spolužiačky na parket. Nechýbali príhovory so slovami vďaky, úcty a prísľubov do budúcnosti. V tejto triede je veľká rozmanitosť. „Spolužiaci sa hlásia na rôzne vysoké školy. Podávajú si prihlášky na medicínu, ekonómiu i ďalšie školy. Zaujímavosťou je, že sa nik nehlási na právo," podotkla hovorkyňa triedy Alena Marková. Program stužkovej obsahoval niekoľko zaujímavých scénok. Najvydarenejšie boli vtipne zložené triedne pašie, ktoré chrámovým spevom a s vážnym výrazom v tvári odspievali Tomášovia Strapko a Fedorko. „Medzi úspešné patril aj vtipný tanček našich chalanov, ktorí sa obliekli do županov a na hlavy si dali uteráky. Ich choreografia s názvom Tunak Tun inšpirovaná indickou kultúrou nemala chybu," povedala A. Marková. Dievčatá sa blysli pančuchovým tancom. Vytvorili v ňom čierno-bielu optickú ilúziu. O tom, že v tejto partii sú aj talentovaní muzikanti, presvedčili publikum huslistka Dominika Šmotláková a klavirista Tomáš Fedorko. Hrali melódie z filmov. Stužková slávnosť naberala na obrátkach a skončila sa až na svitaní. „V pondelok sa ešte chystáme oznámiť celej škole, že stužkovú máme za sebou. Pôjdeme do každej triedy aj s koláčmi, takže v ten deň sa ešte veľmi učiť nebudeme," dodala A. Marková. A aký darček dali maturanti svojej učiteľke? Vraj to bol šperk. Tak nech sa z neho teší aj po maturitách!

Triedna pani profesorka:

Ing. Erika Horváthová

Žiaci:

Babačová Barbora
Bobčíková Lucia
Boráková Daniela
Čičová Monika
Fedorko Tomáš
Ištok Jaroslav
Kičin Daniel
Kopcová Barbora
Krajčo Peter
Levičanin Sára
Macháč Marko
Marková Alena
Maxianová Petra
Micháleková Mária
Nguyen Huu Tu
Orosz Roman
Ottingerová Lenka
Paulíková Lenka
Poturnay Martin
Prišticová Nikola
Rolincová Kristína
Rybanská Katarína
Samková Júlia
Soviš Marek
Strapko Tomáš
Stredák Šimon
Šmotláková Dominika
Šubíková Natália
Tuček Radovan

4.B

Gymnazisti zo 4. B mali mikulášsku stužkovú

Svoj večer premeny na očarujúce dámy v princeznovských šatách a na mladých gavalierov zažili v piatok 6. decembra aj študenti 4. B triedy Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch. Stužková na Mikuláša v reštaurácii Semafor priniesla bohatú nádielku.

Po dňoch horúčkovitých príprav ponúkli nádejní maturanti nápaditý pestrý program, v ktorom sa predviedli známe triedne talenty i tí, o ktorých zábavno-umeleckých vlohách sa dosiaľ nevedelo. Plusom bola aj živá zábava na parkete i v sále, do ktorej sa aktívne zapojili rodičia i pedagógovia. Šťastné tváre účastníkov stužkovej potvrdili, že táto tradícia patrí do života stredoškolákov a tá béčkarská vrchovato naplnila elánovskú predpoveď o jej večnom mieste v pamäti tých, ktorí ju pripravili i zažili.

Béčkari na sto percent potvrdili elánovské heslo: „Navždy sa zachová v pamäti stužková.“

Triedna pani profesorka:

Mgr. Edita Kohutovičová

Žiaci:

Adamčíková Barbora
Adamusová Nikola
Babičová Kristína
Bačová Denisa
Daňko Pavel
Gúčiková Veronika
Chanáthová Denisa
Chudý Tomáš
Kamenická Petra
Kováčová Karin
Kozáková Petronela
Kubicová Jana
Lazová Lenka
Lovnianská Mária
Ozimáková Katarína
Paračková Monika
Pereslenyiová Michaela
Petreková Silvia
Petrová Timea
Potrok Adam
Radoš Pavol
Sedlárová Lucia
Stankovičová Mária
Šajtlavová Zuzana
Šiška Filip
Štibrányová Kristína
Vytykáčová Simona

4.C

Gymnazisti stužkovú nabili originálnymi scénkami

Významným večerom, na ktorý sme my, študenti 4. C triedy Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch, tak dlho čakali, bol piatok 22. novembra. Prípravy na túto chvíľu nám trvali niekoľko týždňov a stáli nás nielen výbuchy smiechu, ale i občasné hádky či nejakú tú slzu.

V slávnostný večer sme sa stretli v reštaurácii Semafor. Pedagógovia, rodičia i maturanti prišli nahodení do gala. Dievčatá sa zmenili na šarmantné dámy a chlapci na pravých džentlmenov. Úprimne nás potešil príhovor triednej učiteľky Denisy Obuchovej a účasť nášho ex-učiteľa Maroša Ábela, s ktorým sme zažili nezabudnuteľný prvý ročník. Program bol naozaj nabitý. Začal sa scénkou Teleráno, pokračoval vrátnicou, bicyklom zloženým z chlapcov, „belgičákom“, cup songom v podaní dievčat, mníškami, zaľúbencami na lavičke, reláciou Aj múdry schybí, učiteľkou tanca, úradom práce, reláciou Repete, Popoluškou, mapou, tv prierezom a skončil sa zvončekmi v podaní chlapcov. Na záver sme si zaspievali aj s gitarou, rozdali tortičky, napili sa zo spoločného džbána a voľná zábava mohla pokračovať až do rána.

Gymnazisti zo 4. C pripravili pre učiteľov a rodičov bohatý program.

Triedna pani profesorka:

Mgr. Denisa Obuchová

Žiaci:

Andrášiková Kristína
Andršová Mária
Bábiková Martina
Balážik Pavol
Behulová Tatiana
Benedik Matúš
Bielovičová Rebeka
Bistáková Lenka
Donová Diana
Fulier Erik
Gabajová Petronela
Gajdošová Laura
Haring Lukáš
Jamrichová Silvia
Jánošková Kristína
Klčová Barbora
Kolmačková Laura
Krchňáková Christina
Mokránová Katarína
Pavlech Martin
Petrovič Martin
Puškášová Tímea
Rybanská Libuša
Sadleková Simona
Strečanská Dominika
Šišková Katarína
Šlauková Monika
Tichá Denisa

4.D

Ostužkovali aj úspešných športovcov z gymnázia

4. D Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch sa na stužkovú tešila nielen pre zábavu, ale aj preto, že sa študenti mohli rodičom a profesorom poďakovať za všetko, čo pre nich urobili. Stužková slávnosť sa konala vo vyzdobenej hale Hotelovej akadémie Ľudovíta Wintera 9. novembra

Všetci si pamätáme, ako 25 nesmelých párov nôh prvýkrát vstúpilo do budovy gymnázia. Aj keď sme sa navzájom nepoznali, postupne začali medzi nami vznikať priateľstvá, lásky, no občas aj rozpory. Po štyroch rokoch sme stáli pred rodičmi a profesormi plní očakávaní a napätia, kedy už konečne prekročíme pomyselnú čiaru medzi detstvom a dospelosťou.

Vidieť všetkých mojich spolužiakov, zvyčajne odetých do teplákových súprav, v oblekoch a nádherných šatách, bolo nezvyčajné. Zrazu tu stáli dievčatá, ktoré vyzerali dospelo a krásne, chlapci vo svojich oblekoch často mierne neohrabaní a hanbliví, no pôsobili akosi vážnejšie a staršie.

Úvodný nástup sme zakončili valčíkom. Potom naša triedna učiteľka Miroslava Dubovská pripla zelenú stužku nádeje 25 výnimočným ľuďom. Po úvodnej ceremónii nasledoval bohatý program. Začali sme ho Športovými novinami a hrou talentovaného spolužiaka na bicích. Najlepším číslom programu bol spoločný tanec s názvom Age of Dance. Večer sme zakončili Dirty Dancingom, v ktorom nechýbala ani zdvíhačka.

Na príjemnú a uvoľnenú atmosféru na stužkovej slávnosti našej 4. D- športovej triedy budeme ešte dlho spomínať.

Triedna pani profesorka:

Mgr. Miroslava Dubovská

Žiaci:

Čavojská Veronika
Dubeňová Laura
Glosz Eduard
Horňanský Filip
Hussein Karim
Jánoška Marcel
Kadlubiak Dominik
Kaffková Katarína
Kopylov Jegor
Kumančiková Simona
Kuric Dávid
Kusý Martin
Macháč Dušan
Malíková Agáta
Melicherová Agáta
Mihálik Dominik
Murínová Katarína
Nerádová Zuzana
Piešťanská Bronislava
Románeková Ivana
Simančíková Monika
Smiešny Jakub
Šimová Petra
Valach Dávid
Vatrt Filip

Oktáva

Supertrieda mala super stužkovú

Zelené symboly nádeje už nosia aj študenti oktávy z Gymnázia Pierra de Coubertina v Piešťanoch. Dvadsaťtri maturantov si stužkovú slávnosť užilo v piatok 15. novembra v priestoroch Hotelovej akadémie Ľ. Wintera. Svojich zverencov ostužkovala triedna učiteľka Mária Maceková.

Pred rodičov a učiteľský zbor predstúpili žiaci počas tónov známej piesne Alegria od populárneho kanadského Slnečného cirkusu. Jej tóny vystriedal valčík pre študentov. Gymnazisti si stužkovanie trošku prispôsobili. „Každý z nás mal pripravenú a vybratú pieseň, ktorá znela počas nástupu, pripnutia stužky a poďakovania rodičom," prezradila nám maturantka Natália Bačiková.

Program pripravili vo forme divadelnej hry, rozdelili ho na tri dejstvá a spolu odohrali štrnásť scénok: „Bolo to ako v divadle a prestávky sme vyplnili krátkymi tanečnými kolami. Celé sa to začalo tancom, v ktorom boli prepojené prvky baletu a moderného streetdance. Okrem toho sme mali scénku- literárnu analýzu, v ktorej sme si na paškál zobrali literárnych kritikov. Ďalej nasledoval výstup s názvom Kým zvonček nezazvoní, ktorý bol voľne inšpirovaný divadelnou hrou Kým kohút nezaspieva."

Dvaja moderátori publikum sprevádzali celým programom a scénky prepájali spoločným príbehom. Posledné vystúpenie bolo v réžii štyroch študentov, ktorí jednej z učiteliek zaspievali pieseň po nemecky. Takto sa jej chceli poďakovať, že triedu uvoľnila z najviac hodín. Gymnazisti sa bavili približne do pol piatej ráno.

Triedna pani profesorka:

Mgr. Mária Maceková

Žiaci:

Bačiková Natália
Bajaník Samuel
Balaga Róbert
Ďurian Ján
Holík Ondrej
Hornák Pavol
Horoško Peter
Jakubíček Peter
Jasenovská Juliana
Korsák Marek
Korvasová Kamila
Kováčová Radka
Kršňáková Lenka
Miklovičová Ivana
Nagy Lukáš
Pecháčová Martina
Rocková Patrícia
Šimová Soňa
Vašek Jakub
Vicenová Veronika
Vrábel Marek
Vrábel Viktor
Zajičková Terézia

Radka Kováčová

Spolužiačke z oktávy a súčasne rodáčke z Banky by sme mohli priradiť titul gymnaziálna polyhistorka. Radkin rozsiahly záber záujmov a množstvo vedomostí môžu mnohí závidieť.

Skutočnosť, že ide o jednotkárku, netreba asi viac spomínať. Zo školských predmetov obľubuje matematiku, chémiu a ostatné prírodovedné predmety. Radka sa počas osemročného štúdia na našom gymnáziu zapojila do mnohých súťaží, akými sú napr. *Matematický klokan, Expert,* či olympiády z geografie, biológie, matematiky, nemčiny a angličtiny. Spolu so spolužiačkou Pavlínou vytvorila všetky scenáre a rovnako ako aj hudobnú zložku k divadelným predstaveniam, s ktorými väčšinou celá trieda vystupovala na súťažiach Supertrieda a Jazykový kvet. Radka bola taktiež rok šefrédaktorkou tohto časopisu.

Viacerí nedokážu pochopiť, ako toto stvorenie dokáže zvládať semináre trvajúce od siedmej rána do pol piatej poobede. Akoby toho nebolo málo, často smeruje zo školy do ZUŠ, ktorú navštevuje už viac ako desiatku rokov. V rámci oddychu skúša po večeroch v niektorej z troch dychoviek. Radka totiž vie už dlhé roky hrať na klarinete, ale i na klavíri. Tiež navštevuje krúžok kompozície. Okrem toho v minulosti navštevovala v ZUŠ aj krúžky tanca a stepu.

Vo voľnom čase, ktorého má Radka málo, sa venuje cyklistike, korčuľovaniu, skladaniu hudby a v poslednej dobe aj vypracovávaniu maturitných otázok.

Radka maturuje z piatich predmetov (slovenský jazyk, anglický jazyk, nemecký jazyk, chémia a matematika). Počas najbližších rokov chce stíhať dve vysoké školy naraz, *Konzervatórium v Bratislave a Chémiu a technológiu potravín v Zlíne*. Určite možno očakávať, že sa stane v ktorejkoľvek oblasti veľkou autoritou a ukážkovou reprezentantkou nášho gymnázia.

Viktor Vrábel

Prečo chcem byť kameraman

Už ako predpubertálne dieťa som vlastnil malú vytúženú kameru do ruky, určenú pre amatérov. Po natočení pár amatérskych „filmov“ som si začal uvedomovať význam toho malého vynálezu. Tá malá škatuľka mi poskytovala akúsi pascu na udalosti, pomocou ktorej som zachytil zakaždým neopakovateľné momenty. Rodinu, ale predovšetkým mňa, fascinovala skutočnosť, že sme si mohli ten istý moment prezrieť na obrazovke opakovane. Aj keď šlo prevažne o jednoduchý rodinný hraný film, videl som veľký zmysel v kamerovom zázname.

Po nadobudnutí poloprofesionálnej kamery som sa začal pozerať na video ako také z filozofického a konečne aj viac z výtvarného a technického aspektu. Začal som teoretizovať- čo sa stane po tom, ako stlačím toto tlačidlo, čo sa stane s hodnotami clony,

keď zvýšim rýchlosť uzávierky, čo sa stane s hĺbkou ostrosti, keď zacloním objektív a pod. Zhruba v období nadobudnutia tejto kamery som sa utvrdil v tom, prečo ma nakrúcanie fascinuje. Tento názor, túto moju malú filozofiu, som cirka po troch rokoch prakticky nezmenil. Jednoducho povedané, nakrúcanie ma baví preto, lebo kamera dokáže vtesnať veľa do mála. Slovom „veľa“ myslím napr. významnosť atmosféry pompéznej udalosti či dlhšie časové rozpätie. Možno povedať, že „veľa“ je v tomto prípade synonymom k slovu „všetko“. Som fascinovaný tým, ako si kamera poradí so všetkým. So všetkými podmienkami, so všetkými prekážkami. Ja sa snažím v tom pomáhať kamere čo najviac. Tým „málom“ mám namysli spomínanú malú škatuľku, do ktorej sa spomienky (resp. uvedené „všetko“) ukladajú a odkiaľ si ich môžeme rozdistribuovať – teda samotnú kameru, v užšom zmysle slova pamäťovú kartu. Navyše, obdivujem výrobcov kamier, ako dokážu skonštruovať škatuľky, ktoré obsiahnu také obrovské množstvo káblikov, spojov a miniatúrnych súčiastok. Vďaka tejto teórii, ktorú možno skrátene nazvať „veľa v malom“, som tiež pochopil, prečo ma zaujímajú prenosové vozy, karavany či rôzne multifunkčné predmety.

Vlastnú kameru som zvnútra ešte nevidel. Tento fakt pridáva mojej teórii akýsi tajomný závoj. Kamera ma zaujíma o to viac zvonka, čím viac si musím odopierať túžbu vidieť ju pracovať zvnútra. Vďaka prvkom kamery umiestneným na jej povrchu (napr. ukazovatele hladiny zvuku na obrazovke) si utváram obraz, ako pracuje vo vnútri (napr. premena zvuku na elektrický signál). Tým som nútený zapojiť do nakrúcania aj väčšiu dávku abstraktného myslenia.

Pred vyše rokom som svoju teóriu čiastočne modifikoval. Odvtedy sa snažím nachádzať analógie medzi vnímaním okolitého sveta objektívom kamery a ľudským okom. Vďaka viacerým menším experimentom stále zisťujem početné (pre mňa) zaujímavé zákonitosti.

V budúcnosti by som sa rád venoval dokumentárnej, reportážnej a publicistickej tvorbe, rovnako ako aj tvorbe živých prenosov. Prípadne by som pokračoval v spolupráci s regionálnou televíziou pri výrobe všeobecne, pričom by som chcel zvýšiť jej úroveň pridaním moderných prkov a dokázať tak kvality aj menej rozšírených lokálnych médií. Mojím snom je založiť televíziu, ktorá by divákov pravdivo informovala a vzdelávala (áno, očakávam nízku sledovanosť a ťažké prežitie na trhu). Mojím druhým (asi rovnako nepravdepodobne splniteľným) snom je založiť vlastnú firmu vyrábajúcu prenosové vozy a príslušenstvo pre ne.

Zvyšné riadky by som rád venoval profesionálom. Zo slovenských kameramanov sa mi páči seriálová tvorba rodáka z nášho mesta pána Juraja Šajmoviča, televízna i filmová tvorba pána Jozefa Šimončiča st. či súbor početných emotívnych filmov od pána Jána Ďuriša. Spomedzi zahraničných kameramanov ma najviac oslovil pán Simon Reay, a to pre obstojnémé nakrúcanie v najextrémnejších podmienkach, rovnako ako aj pán Lawrence Sher, vďaka ktorého práci som dokázal dopozerať do konca film, ktorého obsah ma vôbec nezaujal.

Rád by som v krátkosti analyzoval slovenský koprodukčný film Nedodržaný sľub. V tomto filme sa mi práca kameramana všeobecne páči. Najviac oceňujem atmosféru tvoriace veľké celky. Také zábery, ako napríklad ten nakrútený na vlakovej stanici, ktorý zachytáva odchod vlakového transportu, je vhodne nakrútený s využitím kamerového žeriava. Pretkávanie scén takýmito zábermi výrazne zvýšilo vo filme dynamiku, keďže pridalo akúsi hĺbku. Kamera sa na chvíľu „odtrhla“ od jej statickej pozície. Niektoré zábery zachytávajúce dlhšie dialógy mi pripadajú, naopak, trochu nedynamické. Možno by som tieto statické zábery vymenil za zábery nakrútené pomocou vozíka na kamerových koľajniciach či stabilizátora. Temer na konci filmu sa nachádza záber, ktorý obsahuje švenk z jednej postavy na druhú, pričom sa kamera po švenku neustáli a nasleduje hneď strih. To sa mi zdá v danom mieste priskoro. V tomto prípade by som kameru ponechal tak, aby brala druhú osobu ešte po dobu pár snímok.

Zo zahraničných filmov som si na zhodnotenie zvolil film Doktorka Gisella Perlová. Vo filme sa mi páčia použité detaily a veľké detaily zdôrazňujúce emócie postáv. Všimol som si tiež vhodné využitie rakurzu, najmä podhľadu pri negatívne pôsobiacich postavách, ktoré majú vyvolávať rešpekt. Tiež oceňujem precízne uskutočnený subjektívny záber. Osobne by som ako malý nedostatok považoval záber (detail) na osobu, ktorá sa pozerá vpravo a je umiestnená v pravej zvislej tretine. Prirodzenejšie by podľa mňa pôsobilo jej umiestnenie v ľavej tretine, resp. v zlatom reze v ľavej časti.

Viktor Vrábel

Viktor Vrábel

Maturant z oktávy Gymnázia Pierra de Coubertina Piešťany, redaktor časopisu Gymnazista, kameraman v televízii Karpaty, v školskom roku 2014/2015 prijatý na Filmovú a televíznu fakultu VŠMU Bratislava v študijnom odbore Kameramanská tvorba a fotografia.

Som jednoducho smoliar

Fúka. Vonku je pochmúrne pondelkové ráno. Je čas, keď smetiari-smoliari smetie smú zbierať. Dnu kŕčovito blikajú staré halogény. Práve jeden smetiarsky voz okolo prefičal. Ja fičím vnútri o niečo pomalšie. Okolo krku sa mi totiž ovinula akási pružná rúra. Mierne ma dusí, ale hovorím si, veď si zvyknem, život je vraj ťažký. Zrazu sa stáča ako zmija, keď vidí vtáča. Rúra temer s priemerom hasičskej hadice na C-prúd sa uťahuje čoraz viac, rovnako ako opasky mamičky a otecka za posledné a najbližšie obdobie. Vidím to na inkubátor. Cítim to v chrupavkách. Zrazu vidím svetlo tesláckeho halogénu. Som z toho vonku!

Píše sa posledný rok druhého tisícročia. S piškótami v ruke pyšne pochodujem smerom k inštitúcii pre krpcov. Druhá mať, ukazujúc pravicou na ľavicu, naťahuje ku mne ľavicu. Jej postoj mi pripomína zeleného na križovatke s pokazenou svetelnou signalizáciou. Mám si sadnúť a čakať. Sadám si a čakám. Ručičky na hodinách zvierajú deväťdesiatstupňový uhol, to znamená, že nás vezmú von vidieť zeleň. Nuž ideme. Hojdačky- to je objekt, na ktorý upiera celý náš kolektív svoj zrak. Z posledných síl sme sa doplazili na socialistické ihrisko. Hrdzavé preliezky už nie sú hrdzavé. Už nie sú. Zostalo tu len kvetenou porastené pieskovisko a masívne hojdačky pokryté bielymi čipkami. Skáčem do bazéna ako olympionik. Hladina sa víri. Obsah prská na všetky strany. V ústach cítim (ne)chuť machu a piesku. Vo vzduchu cítim vôňu čerstvého psieho exkrementu. Pochúťka starých Mayov mi oblizuje prsty. Do bazéna razom spadne pár kvapiek slanej tekutiny. So zaslzenými očami a zababranými rukami bežím za druhou maťou. Potkýnam sa o konštrukciu hojdačky a vravím si- kašlem na to. Zakašľal som. Mal som piesok až v krku...

Slávnostný obed sa skončil. Na torte som práve sfúkol poslednú siedmu sviecu. Idem pozrieť nášho pekinéza-zdochlinu na chodbu. Čakám gratuláciu aj od neho, veď je člen rodiny! Snažím sa s ním hrať. Pokúšam pekinéza-zdochlinu. Na to on pokúše mňa. Ťahal som ho totiž za chvost. Otecko s mamičkou temer dostali hypoglykemický šok. Otecko štartuje fiatku, mamička mi drží vreckovku na papuľke. Nastupujeme do fiatky. Otecko sa hrá na Schumachera, mamička na doktora Hausa. Aspoň ja som prirodzený- kričím, vrieskam, rodičom tlieskam... Na chirurgii sa dozvedám potešujúcu správu- stačí len šesť stehov!

Ako gymplácke mláďa som stále navštevoval raz za čas istú vysokú bielu pani so šedivými vlasmi a korkovými šľapkami. Práve sa chystám chlapskú náturu navštíviť opäť. Je popoludnie, vonku vtáci štebotajú a vnútri vŕtačka uši píli. Vstupujem dnu. V ordinácii pripravuje sestrička rovesníka na plombovanie. Zahmlilo sa mi pred očami. Trasúc sa som sa usadil do studeného kresla. Zubárka stúpila na akýsi pedál a všetko okolo mňa začalo hučať ako diesel agregát v Karose, ktorou som sem pricestoval. Už sedím v horúcom kresle. Hovorím nahlas prvé dlhé písmenko v abecede. Chlapská nátura diktuje nejaké šifry sestričke. S hurónskym smiechom konštatuje, že o tri minúty budem o dva zuby- jednotky ľahší. Mňa, hrbiaceho sa, vtedy skoro vystrelo. Chlapská nátura vzala do rúk kliešte a trhala druhý zub za prvým. Keď bolo po všetkom, strčila mi do úst kúsok vaty. Išiel som z pekla preč. Ako slušné dieťa som nezabudol poďakovať. Ozaj nebolo za čo...

Viackrát sa mi snilo o budúcnosti. Vždy mal sen rovnakú náplň- meškanie. Nuž, maturitou, na ktorej zadania som darmo púlil oči, som prešiel s odretými ušami, temer s dlhým nosom, za čo som doma dostal ručne-stručne po hube. Prihlášku som si dal na pätoro výšiek. Na štyroch z nich som absolvoval prijímačky stopercentne neúspešne. Na poslednú šancu práve čakám. Zajtra to príde. Na oblohe vystriedalo slnko mesiac. Zobúdzam sa vyspaný doružova. Na budíku sa sa obe ručičky prekrývajú. Z kuchyne rozvoniava obed. Niečo mi tu smrdí. Zaostril som zrak na papier s informáciami o prijímačkách. Za časovým

údajom „8:00 hod.“ bola pripísaná poznámka „Pre registráciu treba prísť v predstihu.“ Našťastie, bola sobota, zistil som. Našťastie, prijímačky som dnes nezmeškal. Podľa hrubo vytlačeného dátumu sa konali totiž včera...

Viktor Vrábel

Moje ráno do 10.00 hod

01:23. Táto postupka cifier svieti na mojich zaprášených digitálnych hodinách. Nie a nie zaspať. Pokúšam sa po niekoľkýkrát v priebehu niekoľkých hodín zavrieť oči a spadnúť do ríše snov. Po ulici práve prechádzajú rôzne vykrikujúce indivíduá. 01:32. Stále nespím. A zrazu...

Vonku sa pomaly rozvidnieva. Na oblohe hrajú mraky pestrofarebné divadlo. Obrovské holé topole, alebo čo sú to za stromy, sa kolíšu zo strany na stranu. Tesne ponad asfaltkou levitujú staré pokrčené (asi bulvárne) noviny, ktoré pri dopadnutí na cestu vydávajú charakteristické šuchotavé zvuky. Pouličné osvetlenie vrhá na náš dom lúč svetla chladnej farby. Viac ešte nie som schopný vnímať...

Ležiac na posteli s tvrdým matracom jemne otváram oči, ktorých farba je zhodná s farbou susedovho hrdzavejúceho favorita. Veľmi mi to nejde. Zahmleným pohľadom pozorujem východ slnka. Rozmýšľam nad primitívnymi otázkami, veď už som spomenul, že ešte spolovice spím. Chodí mi po rozume, či sa slnku ešte vôbec chce, na rozdiel odo mňa, vstávať a plniť si svoju prácu. S temer už otvorenými očami dospievam k záveru, že mne sa do školy už fakt nechce chodiť. Nato otvorím oči úplne. Do ich zorného poľa sa totiž dostali už zmienené hodiny na polici, na ktorých svietia hranaté cifry 6, 5 a 4. Zhrozím sa, presne tak, ako to robím niekoľkokrát do mesiaca. S vydeseným výrazom v tvári zisťujem, že som opäť zaspal na nultú.

Okamžite mierim z postele ku skrini so šatstvom. Duševne som možno prebudený, ale moje telo pracuje ako to opilcovo. Akurát som zakopol o drevenú stoličku. To bola šupa! Po izbe sa po dobu zlomku sekundy rozlieha zvuk pripomínajúci zabuchnutie dverí na susedovom favorite. Po vymenovaní veľkého množstva vybraných slov použitých v rôznych kombináciách sa postupne na bolesť vykašlem. Druhou nohou odkopnem stoličku po diagonále do opačného rohu izby. Stolička mieri presne do žalúzií. Koľko šťastia! Konečne sa dopracujem ku skrini. Surovo otváram rozpadnuté dvere. Sčasti uvoľnená lišta umiestnená na okraji zadnej strany dverí mi vrazí priamo do holene. Opäť do holene. Akosi mi po holeni steká potok krvi. Už mi je všetko jedno. Len nech už som v škole, len nech ma učiteľka nezapíše, len nech ma zas rodičia neprávom neobvinia, že

chodím za školu...

06:55. O päť krátkych minút mi začína nultá hodina- angličtina. Práve som v pyžame, zakrvavený a chystám sa odieť. Táto činnosť mi zvyčajne v rozospatom stave zaberie asi desiatku minút. Nestíham... Vyťahujem zo skrine rifľové nohavice, hádžem ich na posteľ. Trafím nimi omylom aj Damoklov meččiernu socialistickú lampu s pružinami, ktorá drží nad posteľou len silou vôle. Našťastie, utrhol sa len bakelitový držiak tienidla. Nevadí. Z inej skrine posielam na krátky let svoju skoro značkovú trigovicu so štyrmi pásikmi. V skrinke nad vitrínou hľadám tielko. Žiadna šanca. Nasleduje každodenná, resp. „každoranná", hra- pexeso. Hľadám si k jednej ponožke druhú rovnakú. Už sa uspokojím aj s dvomi podobnými ponožkami. Jedna je čierna, druhá sivá. Paráda, mám pár ponožiek. O fiok nižšie mávam obyčajne trenky. Ako na potvoru... Usmievajú sa na mňa jediné ružové so srdiečkovým vzorom. Tie trenky práve zo srdca neznášam... Čo už... Beriem ich spolu s ponožkami k posteli. Trenky a ponožky mám na sebe za zlomok sekundy, avšak kým na seba natiahnem nohavice, na hodinách už svieti 06:56. Kŕčovito sa každých pár sekúnd pozriem na hodiny, čo mi zaberie ďalších pár sekúnd. Krvácajúcu oblasť v tvare trojuholníka, ktorá postupne presakuje aj cez rifle, neberiem zvlášť na vedomie. Je február a zabudol som na tričko. Tielko som zas nenašiel. To som celý ja...

Beriem školskú tašku a bežím do kuchyne. Včera som natieral parkety nejakou gebuzinou, aby vyzerali novšie, čo má za následok moje pošmyknutie. Strany červeného trojuholníka na nohaviciach sa zrazu zväčšili podľa priebehu exponenciálnej funkcie. Zásobník vybraných slov som vyprázdnil pri prvej nehode. Teraz som viac-menej ticho. Pozviecham sa a smerujem do kuchyne. Ako pozorujem, nikto už nie je doma. Pripadá mi to divné. Vlastne celé ráno sa mi zdá divné. Podídem ku skrini aj s taškou a nahádžem do nej výživné sladkosti rôzneho druhu. PET fľašu na nápoj do školy nenachádzam žiadnu. Nič sa nedá robiť. Z chladničky vytiahnem poloplnú sklenú fľašu naplnenú kozím mliekom. Dopijem ju na ex. Aj keď mám intoleranciu na laktózu, aj tak... Do tejto nevypláchnutej fľaše si napustím chlórovú zlúčeninu so zostatkami hrdze, vraj vodu. Na fľaši vidím pomerne zreteľný odraz cifier z digitálneho displeja mikrovlnky. Ukazujú 8:00. Doteraz sme neprišli na to, ako sa na mikrovlnke deaktivuje letný čas... Z kuchyne vybehnem do chodby tak rýchlo, akoby ma prehnalo (čo sa o pár desiatok minút aj stane, predpokladám).

Obúvam si topánky s logom fajky. Tá je síce otočená o 180 stupňov, ale ja to neriešim. Značka ako značka... Beriem do rúk bielu zimnú páperovú bundu značky Ajajajaj. Vyzerám ako snehuliak, ale ani to neriešim... Vychádzam z tepla domova do mrazivého rána. Je tam! Môjho dvojkolesového tátoša mi ani

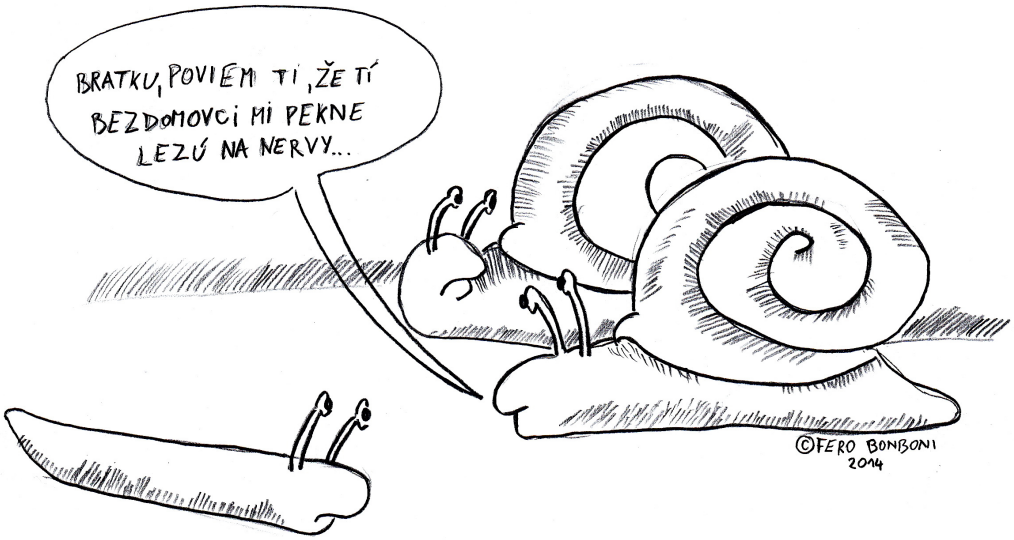

túto noc neukradli. Rýchlo sadám na favorita a poberám sa do školy.

Prechádzam najskôr cez priľahlú jednosmerku opačnou stranou a následne smerujem na Kúpeľný ostrov. Rútim sa dolu mostom tridsiatkou, pričom na úvrate je rýchlosť obmedzená na dvadsiatku. Spolieham sa na pomalé tempo prípadnej policajnej hliadky. Ruky mi temer primŕzajú ku kovovým páčkam brzd. Ešte ma čaká dlhší úsek pešej zóny. Tá je prázdna. Keď je pešia zóna prázdna, pridávam väčšinou na tempe. Spoza ošarpanej kaviarne náhle vycúva favorit. Susedov favorit. Sused vlastní kaviareň. A favorit. Ako je vôbec možné, aby cyklista takmer preletel cez favorit na pešej zóne? Spamätal som sa z x-tého šoku a pokračoval som ďalej s dokorán otvorenými očami. Ešte dve, tri, osem uličiek a som v škole. Pozerám sa na ruku, na ktorej zvyčajne mávam ručičkové hodinky. Sú po dedkovi. Sú mojím talizmanom. Presne si pamätám, ako som si tie hodinky pripínal na ruku. Alebo nie? Našťastie, na veži neďalekej kaplnky sú priskrutkované hodiny. Ciferník je ošarpaný a hrdzavý ako... Veď viete... Hodiny sú príliš malé a veža príliš vysoká. Minúty odčítať neviem, ale ručičky takmer zvierajú pravý uhol.

Z diaľky vidím bránu našej školy. Visí na nej niečo kovové. Práve mi zvoní, resp. vibruje mobil. Volá mama. Nechápajúc zdvíham telefón, hoci nemám čas na rozhovory, keďže mi pred dvomi tuctami minút začala škola. Mama sa ma pýta, kde som. Mal som na jazyku odpoveď „v škole“, no nevdojak mi padol zrak na otváracie hodiny na dverách vyľudnenej posilňovne hneď vedľa školy. Zaostril som na riadok „Sobota- zatvorené“. Mame odpovedám, že som na pošte a chystám sa odoslať list. Nedám sa predsa zahanbiť. Mamin hlas znie dosť divno. Ako vždy. No súdiac podľa jej hlasu, asi uverila. Rozlúčim sa s ňou a podvedome vložím mobil do vrecka s kľúčami.

Na favorite zaradím spiatočku, pričom mi spadne nenamazaná a vyťahaná reťaz. Nahodím ju , a keďže na mňa idú driemoty, smerujem do susedovej kaviarne. Objednávam si od českého čašníka turka. Opieram si hlavu o ruku položenú na stole. Hrozne sa mi chce spať... Ani neviem, koľko je hodín, ale isto nie veľa. Škola nie je, čas neriešim. Kým mi čašník priniesol kávu, zaspal som. Asi sa ten Čech riadi heslom „Náš zákazník, náš pán“, a tak ma nechal spať. Snívalo sa mi o Tisíc a jednej noci. Možno mi ten sen navodil turek, ťažko povedať. Počujem, ako ma vrchný budí. Na hodinách set-top boxu svieti výrazne 10:01. Ospravedlním sa, zaplatím a s priblblým úsmevom smerujem nazad domov vychutnávať si sobotné dopoludnie.

Viktor Vrábel

JEŽÍÍÍŠ... TO JE ZLATÉ!
AKÝ JE ROZKOŠNÝ...
A AKO SA TEŠÍ...
ČOMU SA TAK MÔŽE RADOVAŤ?
MOŽNO SA TEŠÍ, AKO ŇÍM NAKÉTIME CYRILA...
CYRIL →

JM, II.B